

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **BOTTOM UP s. r. o.**, IČO 054 03 561
sídlem V kolkovně 920/5, Staré Město, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Prosserem
sídlem Matoušova 515/12, Smíchov, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023 č.j. MHMP 2331982/2023 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022 č.j. MHMP 1637148/2022

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023 č.j. MHMP 2331982/2023 se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022 č.j. MHMP 1637148/2022 se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

O d ů v o d n ě n í :

Identifikace projednávané věci

1. Žalobkyně se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2024 domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl jako nepřípustné žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, stavebního úřadu (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 25. 1. 2022 č.j. UMCP1 039604/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zakázal společnosti LEASE SYSTEM s.r.o., která je vlastníkem tam specifikovaných nebytových prostor v budově č.p. 920 v Praze na Starém Městě (dále též „vlastník stavby“) nepovolené užívání stavby ve formě zákazu konání hudebních produkcí (včetně produkcí reprodukované hudby) v předmětných nebytových prostorech stavby. K odvolání vlastníka stavby žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2022, č. j. MHMP 1637148/2022 (dále jen „rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022“) prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku potvrdil.
3. Žalobkyně se spolu se zrušením napadeného rozhodnutí domáhala též zrušení rozhodnutí prvostupňového, a současně i zrušení rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022.
4. Na základě obsahu správního spisu a skutečností známých soudu z úřední činnosti lze shrnout, že žalobkyně je nájemkyní dotčených nebytových prostor a provozovatelkou hudebního klubu STEAMPUNK Prague. Prostory si pronajímá od vlastníka stavby.
5. Žalobkyně nejprve podala správní žalobu k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022, kde namítala, že prvostupňové i napadené rozhodnutí zasahují do jejích práv, neboť zakazují hudební produkci, a tím omezují možnost provozování baru STEAMPUNK Prague. Ač bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno již 25. 1. 2022 a druhostupňové dne 12. 9. 2022, žalobkyně uvádí, že se o existenci obou těchto rozhodnutí dozvěděla až dne 16. 6. 2023 při nahlížení do spisu o uložení pokuty za nedodržování zákazu vyplývajícího z prvostupňového rozhodnutí.
6. Městský soud v Praze žalobu usnesením ze dne 1. 9. 2023 č.j. 3 A 87/2023-20 odmítl pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, neboť ani poté, co se žalobkyně dle svého tvrzení dne 16. 6. 2023 dozvěděla o existenci prvostupňového rozhodnutí, proti němu nepodala odvolání.
7. Žalobkyně následně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítala, že má ve správním řízení postavení opomenutého účastníka.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal podané odvolání nepřípustné, argumentoval ust. § 134 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), z něž je zřejmé, že adresátem prvostupňového rozhodnutí je výlučně vlastník stavby, pouze on je zodpovědný za to, jak je stavba užívána, a je na něm, aby vypořádal své závazky k nájemci a nesl odpovědnost za to, že stavbu pronajal k jinému účelu, než k jakému

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

byla povolena. Nájemce pak dle odůvodnění napadeného rozhodnutí není ani osobou, která by byla napadeným rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech ve smyslu ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dotčení práv žalobkyně je dle napadeného rozhodnutí pouze zprostředkované a není důsledkem prvostupňového rozhodnutí, ale důsledkem nezákonného postupu vlastníka stavby.

Obsah žaloby

9. Žalobkyně po rekapitulaci procesní situace namítla nepřekoumatelnost, nesprávnost a nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, a porušení procesních předpisů v řízení jim předcházejícím.
10. Nezákonnost spatřuje především v tom, že byla opomenuta jako účastník řízení. Žalovaný žalobkyni uvádí jako provozovatelku baru STEAMPUNK Prague (tedy zjevně jako osobu s nájemním právem k předmětným prostorám). Přesto s ní jako s účastníkem řízení nejednal. Pokud stavební zákon v ust. § 142 odst. 2 výslovně počítá s nájemcem jako účastníkem řízení ve věci odstranění stavby, není důvod, aby nájemce nebyl účastníkem řízení ve věci zákazu užívání jím pronajaté stavby určitým způsobem. V obou případech rozhodnutí správního orgánu přímo dopadne na práva a povinnosti nájemce, ať již se jedná o odstranění stavby (nemůže užívat vůbec) nebo zákaz určitého užívání (nemůže užívat správním orgánem zakázaným způsobem).
11. Žalobkyně namítá přímé dotčení svých práv a povinností, zejména práva svobodně podnikat a užívat předmětné prostory na základě platné nájemní smlouvy a způsobu jejich užívání. Tím, že s ní žalovaný nejednal jako s účastníkem řízení, jí upřel veškerá procesní práva, zejména jí neumožnil jakkoliv hájit rozhodnutími dotčená hmotná práva, právo navrhnout důkazy, vyjadřovat se k provedeným důkazům, dokonce jí ani předmětná rozhodnutí nezaslal. O jejich existenci se žalobkyně dozvěděla až při nahlížení do spisu. Je přitom zřejmé, že žalobkyně jako nájemkyně a provozovatelka baru STEAMPUNK Prague je osobou, která disponuje drtivou většinou důkazních prostředků vztahujících se jednak k užívání předmětných prostor, jednak k protihlukovým opatřením v prostorách provedeným. Dotčení žalobkyniných práv a povinností vyplývá mimo jiné i z pokuty, která jí byla stavebním úřadem uložena.
12. Dále žalobkyně vznáší námitky proti rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022. Uvádí, že je velmi extenzivní; absolutní zákaz jakékoliv hudební produkce, který byl rozhodnutím uložen, je zcela absurdní a postrádá jakoukoliv proporcionalitu. Jakýkoliv bar či restaurace, tedy provozovny veřejného stravování, standardně používají reprodukovanou hudbu minimálně jako podkresovou („náladovou“). Rozhodnutím byla zcela nedůvodně a neodůvodněně zakázána i taková reprodukce hudby, přestože není v rozporu s žádnými předpisy.
13. Žalobkyně konstatuje, že je-li určitá činnost zakázána vlastníkově, nemůže ji v jeho prostorách vykonávat ani oprávněný nájemce, neboť v takovém případě je za tuto nájemcovu činnost pokutován vlastník. Rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 tedy bezprostředně dopadá na práva žalobkyně a výrazně omezuje její podnikatelskou činnost, aniž by byla účastníkem řízení a měla možnost v tomto řízení bránit svá práva.
14. Žalobkyně dále namítá kolizi rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 s pravomocným civilním rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, č.j. 42 C 104/2018-429 ze dne 26. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2022, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 25 Co 337/2022-509 ze dne 2. 2. 2023, ohledně rušení hlukem vycházejícím z předmětných prostor. Tento rozsudek nařizuje vlastníkově a žalobkyni jako nájemci při hudební produkci nepřekračovat zákonné limity hluku. Rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 však nad rámec bezdůvodně zakazuje vlastníkově činnost v mnohem v širším rozsahu než předmětný civilní rozsudek.

15. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022, neboť absentuje odůvodnění, proč bylo přistoupeno k takto přísnému zákazu (celkový zákaz hudební produkce) a v čem reprodukováná hudba má být v rozporu se zákonem. Ze znaleckých posudků, kterými žalobkyně disponuje, přitom vyplývá, že v bytě stěžovatele je nadměrná hluchnost i bez jakékoliv hudební produkce žalobkyně. Celková zvuková (hluková) hladina přesahuje zákonné limity i v době, kdy žalobkyně žádnou hudbu neprodukuje.
16. Dále žalobkyně poukazuje na nezbytnost výdajů kvůli nutnosti výrazných stavebních úprav a rekolaudace, bez nichž nelze předmětné nebytové prostory užívat k jiným účelům než jako provozovnu veřejného stravování či bar, namítá, že rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 nezákonně zmařilo obrovské investice vynaložené již na odhlučnění a stavební úpravy s tím související.
17. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a současně aby zrušil rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 a prvostupňové rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a stručně shrnul jeho závěry.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání netrvali. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.
21. Podrobněji k tomu soud uvádí, že neprovedl žalobkyní navržené důkazy, kterými byly smlouva o nájmu předmětných nebytových prostor, soudní spis Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 42 C 104/2018 a znalecké posudky o nadměrné hluchnosti v budově i bez dotčené hudební produkce. Soud dospěl k závěru, že tvrzení, která žalobkyně těmito listinami navrhuje prokázat, nejsou takové povahy, aby bylo třeba je důkazně ověřit, nadto ani nejsou mezi účastníky řízení sporná. Soud má za to, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.r.s.). Pro úplnost pak městský soud uvádí, že žalobkyně v žalobě navrhla i provedení jiných než v tomto rozsudku zmíněných listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobkyní k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.

Posouzení žalobních námitek proti napadenému rozhodnutí

22. Městský soud v Praze nejprve připomíná stabilní judikaturu Nejvyššího správního soudu k projednávání věci. Podle ní se v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo pro nepřipustnost podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č.j. 5 As 18/2011-81).
23. Městský soud v Praze je tedy ve smyslu výše uvedeného v projednávání věci povinen posoudit žalobu proti napadenému rozhodnutí pouze ve výše vymezeném rozsahu, tedy v otázce, zda bylo odvolání žalobkyně vskutku nepřipustné či nikoli. Naopak městský soud není v projednávání věci oprávněn k přezkumu žalobních námitek nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 z věcných důvodů, tedy námitek, které žalovaný v napadeném rozhodnutí neposuzoval.
24. Při posouzení důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí soud vyšel zejména z následujících právních předpisů.
25. Podle ust. § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.
26. Podle ust. § 92 věty první správního řádu odvolací správní orgán opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítne.
27. Podle ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona pokud není stavba užívána k povolenému účelu nebo stanoveným způsobem anebo je užívána bez povolení, vyzve stavební úřad vlastníka stavby, aby nepovolený způsob užívání stavby bezodkladně ukončil. Současně jej poučí o postupu podle § 126 a 127. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým užívání stavby zakáže. Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek.
28. Podle ust. § 142 odst. 1 stavebního zákona účastníkem řízení podle § 135, 137, 139 a 140 je osoba, která má vlastnické právo nebo jiné věcné právo k dotčeným pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, jestliže toto právo může být rozhodnutím přímo dotčeno

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

29. Podle odst. 2 téhož ustanovení nájemci bytů a nebytových prostor jsou účastníky řízení, jen pokud jejich práva vyplývající z nájmu mohou být přímo dotčena realizací nařízení stavebního úřadu podle odstavce 1.
30. Podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
31. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřípustné je odvolání podané osobou, která objektivně není účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno odvoláním napadené rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2013 č.j. 4 As 13/2013-26, bod 15, a na něj navazující rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č.j. 9 As 222/2014-147, č. 3288/2015 Sb. NSS, bod 21).
32. V projednávané věci je přitom zásadní otázkou právě posouzení účastenství žalobkyně v řízení před správními orgány v řízení v souvislosti s výkonem dozorových a kontrolních oprávnění žalovaného (ust. § 132 a násl. stavebního zákona), konkrétně v řízení o ukončení nepovoleného způsobu užívání stavby. (ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona).
33. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně není účastnicí řízení o užívání stavby k povolenému účelu nebo stanoveným způsobem dle ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona, neboť nemá přímý a nezprostředkovaný vztah k dotčené užívané stavbě. V napadeném rozhodnutí žalovaný argumentuje, že stavební zákon dává stavebnímu úřadu razantní oprávnění bez dalšího zakázat vlastníkovu užívání stavby (a to prvním úkonem v řízení), je tedy zřejmé, že jediným účastníkem řízení je adresát takového zákazu, kterým je pouze vlastník stavby.
34. Tento závěr je dle městského soudu v souladu s příslušnou právní úpravou. Z řízení dle ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona je jako účastník vyloučen nájemce stavby, neboť předmětné ustanovení svěčuje správnímu orgánu pravomoc přímo a pouze vůči vlastníku stavby a jednoznačně tak vymezuje okruh účastníků řízení. Účastníkem řízení je zde výlučně vlastník stavby.
35. Uvedené pak vyplývá i z povahy příslušného řízení. Jde o speciální řízení, jehož účelem je okamžitě ukončit nepovolený způsob užívání stavby. Právě prvek bezodkladnosti je zde určující. Účastníkem řízení o ukončení nepovoleného způsobu užívání stavby může být jen takový subjekt, který má přímý nezprostředkovaný vztah k dotčené stavbě a jehož je možné v zájmu rychlosti bezproblémově identifikovat z veřejných evidencí. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) stavby, který nese za řádné užívání stavby odpovědnost. Nebude jím však subjekt, jehož závazkové právo ke stavbě nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního, není nikde veřejně evidováno (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce apod.), neboť tento subjekt má toliko právo požadovat na tom, kdo mu stavbu či její část přenechal k užívání, aby mu zajistil nerušené užívání předmětu nájmu v souladu s uzavřenou smlouvou. Nájemce či podnájemce však nemůže být řízením o ukončení nepovoleného způsobu užívání stavby přímo dotčen, neboť jeho práva se nevztahují k stavbě, nýbrž k tomu, kdo mu užívání stavby umožnil na základě příslušné smlouvy zakládající jeho relativní práva. Uvedený subjekt tedy musí své ekonomické či jiné oprávněné zájmy prosazovat zprostředkovaně prostřednictvím toho, kdo mu užívání stavby smluvně umožnil.

36. Skutečnost, že žalobkyně je pouze nájemkyní předmětných nebytových prostor, tedy sama o sobě nepostačuje k závěru, že by měla být účastníkem řízení o užívání stavby k povolenému účelu nebo stanoveným způsobem dle ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona. Naopak, tento nájemní vztah její účastenství nezakládá.
37. Soud pak neshledává ani účastenství žalobkyně ve smyslu obecné definice v ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Rozhodujícím kritériem je zde možnost přímého dotčení na právech v důsledku vydaného rozhodnutí. Jak soud již uvedl výše, v případě žalobkyně její právo na užívání stavby nebylo dotčeno přímo. Žalobkyně má k předmětné stavbě pouze relativněprávní vztah odvozený od pronajímatele (vlastníka stavby), a proto její právo nelze klást na roveň právům vlastníka. Podmínka přímého, tedy bezprostředního dotčení tak není v jejím případě splněna.
38. Srovnání posuzované situace s případy vymezenými v ust. § 142 odst. 1, 2 stavebního zákona je dle městského soudu z hlediska vymezení účastenství nepřipadné. Odkazované ustanovení umožňuje účastenství nájemců bytů a nebytových prostor, avšak výslovně je omezuje na případy, kdy mohou být jejich práva z nájemního vztahu přímo dotčena rozhodnutím o nařízení neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací, provedení nezbytných úprav, udržovacích prací či rozhodnutím o nařízení vyklizení stavby. Účastenství nájemců bytů a nebytových prostor zde má specifický důvod, neboť v praxi v těchto případech, na rozdíl od řízení o ukončení nepovoleného způsobu užívání stavby, bude třeba provádět nařízené práce přímo v dotčených bytech nebo nebytových prostorách anebo z těchto prostor, tedy pro jejich provádění bude nutné tyto prostory po určitou dobu použít. Je proto logické, že v těchto případech nájemci předmětných prostor budou účastníky řízení. V ostatních případech jejich nájemci účastníky řízení nebudou.
39. Městský soud proto shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 134 odst. 5 stavebního zákona, když okruh účastníků řízení o zákazu užívání stavby vymezil na základě zjištění o vlastnickém právu k předmětné stavbě, neboť závazkový (nájemní) vztah nemá pro postup dle předmětného ustanovení relevanci. Žalovaný tak správně označil za účastníka řízení toliko společnost LEASE SYSTEM s.r.o. jakožto vlastníka dotčených nebytových prostor. Jelikož žalobkyně nebyla účastníkem předmětného řízení, a vzhledem k tomu, že podle § 81 odst. 1 správního řádu může odvolání podat pouze účastník řízení, bylo odvolání žalobkyně podáno neoprávněnou osobou, tedy jako nepřípustné, a žalovaný nepochybil, když jej podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítl.
40. Soud tedy v napadeném rozhodnutí neshledal vady, a pro úplnost poznamenává, že neshledal ani vady spočívající v nepřezkoumatelnosti, jak žalobkyně zcela obecně a bez bližšího zdůvodnění namítala. Napadené rozhodnutí a stejně tak i prvostupňové rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňují a netrpí žádnými nedostatky, které by měly vliv na jejich přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s.r.s. a které by měly vést k jejich zrušení. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakých skutečností vyšly a jak věc posoudily po právní stránce. Žalovaný také dostatečným způsobem reagoval na žalobkyninu námitku, v níž se označila jako opomenutý účastník řízení, a řádně se s ní v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Městský soud na tomto místě ještě zdůrazňuje, že odlišný pohled žalobkyně na vypořádání její námitky ještě *a priori* neznamená, že se správní orgán takovou

námítkou dostatečným způsobem nezabýval a argumenty žalobkyně nevypořádal. Městský soud tak námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou.

Posouzení žalobních námitek proti rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022

41. Při posouzení této části žaloby soud vyšel zejména z ust. § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s., dle něž nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh také tehdy, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
42. Jak již soud nastínil v bodu 22 odůvodnění tohoto rozsudku, s ohledem na závěr o nepřipustnosti odvolání pak nebylo na místě, aby se žalovaný zabýval věcnými námitkami žalobkyně. Žalovaný se hmotněprávními námitkami žalobkyně nezabýval, neboť vyhodnotil žalobkynino odvolání jako podané neoprávněnou osobou. Právě proto mu ani nepřislušelo, aby se žalobkyninými hmotněprávními námitkami zabýval, když předmětem jeho úvah byla výlučně přípustnost odvolání.
43. Také rozsah přezkumu správního soudu je pak v případě, že bylo odvolání ve správním řízení zamítnuto pro nepřipustnost, omezen pouze na posouzení otázky, zda odvolání skutečně bylo nepřipustné či nikoliv, a na to, zda řízení před žalovaným nebylo stíženo vadou, která by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o nepřipustnosti odvolání.
44. Žalobní návrh na zrušení rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 však z takto vymezeného rámce soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost zcela vybočuje.
45. Žalobkyně požaduje zrušit nejen rozhodnutí, v němž správní orgány posoudily její odvolání jako nepřipustné, ale též rozhodnutí o odvolání vlastníka stavby, kterému prvostupňový stavební úřad zakázal užívání stavby ve formě zákazu konání hudebních produkcí (včetně produkcí reprodukované hudby) v předmětných nebytových prostorech stavby.
46. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobkyně není oprávněnou osobou k podání žaloby proti rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022. Uvedené rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí, se vztahuje k odvolání podanému vlastníkem stavby, společností LEASE SYSTEM s.r.o. Současně je v právní moci rozhodnutí o tom, že žalobkyně není účastnicí předmětného správního řízení. Rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 tedy není možné považovat za úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva žalobkyně. Proto soud podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žalobu v této části odmítl jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, aniž se zabýval věcnými argumenty v žalobě obsaženými.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s., v části směřující proti rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 9. 2022 ji pak odmítl jako podanou osobou neoprávněnou.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly,

respektive ustanovením § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., dle něž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. října 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.